

mig derved. Det er muligt, at jeg ikke har kunnet fatte dem, fordi jeg ikke har havt Tid til fuldstændig at gjennemlese Landsthingets Forhandlinger.

Justitsministeren: Det kunde muligvis være hensigtsmæssigt, at jeg allerede nu tager Ordet for navnlig at udtale mig om en Side af Sagen, paa hvilken alle de ærede Læres Opmærksomhed har været henvendt, som have havt Ordet i Aften. Dette Punkt angaar — hvad jeg jo ikke behøver at sige — Spørgsmaalet om Skiftegebyrerne. Det er et Forhold, som allerede tidligere forskellige Gange har tilbraget sig megen Opmærksomhed her i dette Thing, og det kan derfor ikke komme mig overraskende, at man ogsaa i Aften særlig synes at sjanke denne Del af Sagen sin Opmærksomhed. Det forekommer mig imidlertid, at man maa erkjende, at det ikke naturligen hører ind under det foreliggende Lovforslag at ordne Sagen om Skiftegebyrerne efter det Formaal, som Lovforslaget har stillet sig. Lovforslaget har jo ikke givet sig ud for at ville ordne Spørgsmaalet om Skiftegebyrerne, det har kun stillet sig til Opgave at ordne de Bestemmelser, der skulle gjælde med Hensyn til Behandlingen af Boer. Jeg behøver ikke at tilføje, at ligesom det jo er aabenbart, at Ordningen af denne Sag maa høre under Justitsministeren, saaledes maa det blive en Sag, der hører under Finansministeren, at ordne hvad der staar i Forbindelse med Sportelvasenet. Det vil ikke være de Herrer ubekendt, at en temmelig betydelig Del af Statens Indtægter hidrører fra Sportler. Det vil ikke paa nogen Maade kunne indrømmes Justitsministeren at onordre Sportelovgivningen, en Reform af den maa ske ifølge Finansministerens Initiativ, maa ske efter en Overveielse af hele vor finansielle Tilstand, som det tilkommer Finansministeren, men ikke Justitsministeren at anfille. Men uagtet det forholder sig saaledes, tror jeg, at det maa indrømmes, at de ærede Medlemmer ved en nærmere Betragtning af Lovforslaget og ved at gjenmemaal, hvad der er fremkommet, navnlig fra min Side under Sagens Behandling i det andet Thing, ville se, at der ved det foreliggende Lovforslag netop gjøres ikke blot et væsentligt Skridt henimod Løsningen af den Opgave, som indføres med saamegen Længsel, men at Lovforslaget netop væsentlig gaar ud paa, om jeg saa maa sige, at rydde Grunden, at gjøre det muligt at foretage den Sportelreform, der ønskes. Der gjøres ved Lovforslaget allerede Noget i denne Henseende, idet man nemlig i adskillige Boer, i de Boer, der kunne udgaa til privat Skiftebehandling, vil indføre en Fritagelse for den største Del af Skiftegebyrerne. Det er sagt af flere ærede Læere saavel af det ærede Medlem for Sørg Amts 2den Valgkreds (Alberti) som af det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Steenstrup), at der ved den Nedsættelse af Skiftegebyrerne, den

Fritagelse for den største Del af dem, som gjen-nem Lovforslagets § 74 indrømmes en vis Kreds af Arvinger, paa en Maade begaaes en Uretferdighed mod andre Boer, idet disse ikke faae nogen Nedsættelse, og sammenligningsvis vil altsaa den for dem tilbageblevne Byrde blive saa meget mere tung og trykkende, fordi de andre som sagt nyde en Fritagelse. Denne Betragtning maa jeg tilstaa, at jeg ikke kan erkjende Rigtigheden af. Det forekommer mig, at man ikke kan indvende mod at foretage Nedsættelser paa visse Omraader, hvor dette lader sig gjøre, at man ikke med det Samme ogsaa foretager Nedsættelser paa andre Omraader. Det vilde efter min Anskuelse være urimeligt, urigtigt, om man vilde undlade at lade de Boer, de Arvinger nyde Godt af Nedsættelsen af Skiftegebyrerne, som kunne komme til at nyde Godt deraf, fordi de ikke Alle kunne opnaa dette, og det vilde yderligere være urigtigt, om man vilde forhindre de Arvinger fra at faae denne frie og saa at sige uindskrænkede Raadighed over deres egne Sager, som § 74 gaar ud paa, fordi de tillige derved naae et Gode, som ikke alle deres Næbborgere kunne faae. Hvad der imidlertid er det Væsentligste ved Sagen, er dette, at netop § 74 har ført til § 90, som bestemmer, at Skiftegebyrerne overhovedet skulle indgaa i Statskassen. Denne Bestemmelse figter jo ikke alene til at fiksere de enkelte sportellønnede Retsbetjente mod en Behandling, som vel maatte siges at være ubillig, men den figter i det Væsentlige til overhovedet at kunne komme til at foretage en Reform af Skiftegebyrlovgivningen, uden at være hindret deri af de Hensyn, som man ellers uundgaaelig maatte tage til de sportellønnede Embedsmænd. Der er for Diebliffet tilbage i Danmark, jeg tror 41 sportellønnede Retsbetjente, det vil med andre Ord sige, omtrent en Treiedel af det hele Antal. Indtægterne af Skiftegebyrerne spille for en stor Del af disse Embedsmænd en saa vigtig Rolle, at de for enkelte Embedsmænd naae op til nogle og fyrgetyve pCt. af deres hele Indtægt. Det vil derfor som sagt ikke lade sig gjøre i en Lov uden videre at forandre Skiftegebyrerne uden at begaa en Ubillighed mod disse Embedsmænd, en Ubillighed, som jeg er overbevist om, at den høie Rigsdag ikke vil give sit Minde til. For at faae fri Raadighed over Sportelovgivningen, for at kunne ordne den overensstemmende med, hvad man anser for rigtigt og billigt, maa man have fjernet Hensynet til disse sportellønnede Embedsmænd; det er dette, der sker i § 90, men denne Paragraph staar i den nyeste Forbindelse med § 74, saa at jeg tror med Høie at kunne sige, at dette Lovforslag, forsaavidt det staar til Justitsministeren at gjøre Noget, gaar ud paa at muliggjøre den Reform af Skiftegebyrlovgivningen, som man saa længe har ønsket. Men jeg skal gaa videre. Det var ikke noget tomt Udsagn af mig i Landsthinget, at denne Lov, naar den maatte udkomme, skulde blive fulgt saa hurtigt, som det stod til mig